

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.356 van 30 maart 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 31 december 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 november 2008 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DE GROOTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 15 januari 2008 trad verzoekster in het huwelijk met een Belgisch onderdaan.

1.2. Verzoekster diende op 16 juni 2008 een aanvraag in om de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verwerven.

1.3. Op 14 juli 2008 werd verzoekster door de vreemdelingendienst van de stad Beringen in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig tot 14 december 2008.

1.4. Op 29 september 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoekster, na een positieve woonstcontrole, in het bezit mocht gesteld worden van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

1.5. Op 6 oktober 2008 werd de gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar echtgenoot vastgesteld.

1.6. De echtgenoot van verzoekster meldde op 4 november 2008 aan de vreemdelingendienst van de stad Beringen dat verzoekster het echtelijk dak verlaten had.

1.7. Een inspecteur van de politie bevestigde op 12 november 2008 dat verzoekster niet meer samenwoonde met haar echtgenoot ingevolge huwelijksproblemen en stelde dat verzoekster zou verblijven bij haar schoonouders.

1.8. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde op 19 november 2008 dat de termijn om de F-kaart te weigeren reeds verstreken was, dat het attest van immatriculatie, waarop verkeerdelijk werd vermeld dat het geldig was tot 14 december 2008, diende te worden ingetrokken en dat aan verzoekster een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met het bevel om het grondgebied te verlaten diende ter kennis gebracht te worden. De beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met het bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 1 december 2008 betekend werd, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf (...).

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Volgens artikel 42 quater: Naar aanleiding van een melding van de echtgenoot dat betrokkene de echtelijke woning verlaten had wegens huwelijksproblemen, werd een nieuw samenwoningverslag opgemaakt. Uit het samenwoningverslag d.d. 12.11.2008 blijkt ook dat betrokkene niet meer woont op het adres.

Betrokkene zou momenteel verblijven bij haar ouders n.a.v. de huwelijksproblemen. Er is geen gezamenlijke vestiging. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Gegrondeheid van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van 40ter, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) samen gelezen met artikel 40bis, § 1, § 2, 1° en § 4 van deze wet, alsmede met de artikelen 42, § 1, en 43 van dezelfde wet; van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet; van het artikel 45 van de Vreemdelingenwet; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991); van het non-discriminatiebeginsel; van het gelijkheidsbeginsel; van het beginsel van de fair-play, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Tevens betoogt verzoekster dat geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet daar deze bepaling niet conform de Europese wetgeving is.

3.1.1. Verzoekster stelt, met betrekking tot het eerste onderdeel van haar middel, dat zij recht had op een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, doch dat dit document haar nooit afgeleverd werd. Zij stelt dat de bestreden beslissing dan ook neerkomt op *“een niet toelating tot verblijf en dit zonder dat er sprake is van redenen van openbare orde, openbare veiligheid of van volksgezondheid die de weigering tot verblijf zouden kunnen rechtvaardigen.”* Verzoekster leidt hier uit af dat de bestreden beslissing artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met de artikelen 40bis, § 1, § 2, 1° en § 4 en de artikelen 42, § 1, en 43 van dezelfde wet schendt en getuigt van een onzorgvuldig optreden.

Er moet evenwel een onderscheid gemaakt worden tussen enerzijds de erkenning van het recht op verblijf van verzoekster (negotium) en de afgifte van een bewijs waaruit de erkenning van dit verblijfsrecht blijkt (instrumentum). Het gegeven dat verzoekster nog niet beschikte over een document waaruit haar verblijfsrecht bleek (een F-kaart), doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij wel degelijk over een verblijfsrecht beschikte. Uit het administratief dossier, dat door verweerder werd neergelegd, blijkt trouwens duidelijk dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid erkent dat verzoekster toegelaten was tot een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belgisch onderdaan. De bestreden beslissing stelt ook geenszins dat verzoekster het verblijf geweigerd wordt, maar wel dat er een einde gesteld wordt aan het toegekende verblijf. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet staat voorts de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van dezelfde wet niet in de weg en deze laatste bepaling laat toe een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Europese Unie indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting geen schending van de door haar, in het eerste onderdeel van het middel, aangevoerde wetsbepalingen of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.1.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede onderdeel van het middel voert verzoekster de schending aan van artikel 45 van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat, aangezien zij reeds in het bezit had dienen gesteld geweest te zijn van een F-kaart, haar geen gewoon bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven. Zij licht toe dat uit de door haar aangehaalde wetsbepaling blijkt dat een koninklijk besluit tot uitzetting diende genomen te worden en dat eerst het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen diende te worden ingewonnen.

De Raad kan slechts opmerken dat artikel 45 van de Vreemdelingenwet in een specifieke mogelijkheid voorziet om familieleden van een onderdaan van de Europese Unie uit te zetten om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze bepaling sluit evenwel geenszins uit dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou ter kennis gebracht worden aan vreemdelingen van wie het verblijfsrecht beëindigd werd in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Het tweede onderdeel van het middel faalt naar recht.

3.1.3. In een derde onderdeel van het middel voert verzoekster een schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij licht toe dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar een samenwoningverslag, doch dat zij geen kennis heeft van dit verslag.

3.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat

de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers gemotiveerd dat - aangezien de echtgenoot verklaarde dat verzoekster de echtelijke woning verlaten had omdat er echtelijke problemen waren en daar uit een samenwoningverslag bleek dat verzoekster niet op het adres van haar echtgenoot verbleef - er geen gezamenlijke vestiging meer was. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de toepasselijke wets- en reglementaire bepalingen. Wat betreft de stelling van verzoekster dat zij niet de precieze inhoud kent van het samenwoningverslag van 12 november 2008 dient te worden vastgesteld dat, in de bestreden beslissing, duidelijk de in het verslag opgenomen mededelingen van de wijkagent, namelijk dat er huwelijksproblemen zijn, dat verzoekster niet meer bij haar echtgenoot woont en dat zij bij de ouders zou verblijven, werden opgenomen. De Raad benadrukt verder dat de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat de verslagen waarop het bestuur zich baseert in extenso dienen te worden weergegeven (RvS 21 oktober 2001, nr. 99.581) en dat de formele motiveringsplicht er evenmin toe leidt dat de motieven van de motieven zouden moeten worden toegelicht (RvS 16 juli 2003, nr. 121.730). De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoekster niet kan stellen onwetend te zijn van het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing, aangezien zij dit motief uitgebreid bespreekt en betwist in haar verzoekschrift.

3.1.3.2. Waar verzoekster nog aanvoert dat de feiten waarop de bestreden beslissing gebaseerd is onjuist zijn, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster licht toe dat ten onrechte wordt gemotiveerd dat zij bij haar ouders zou verblijven en dat het niet correct is te stellen dat zij de echtelijke woning verliet. Zij benadrukt dat het haar echtgenoot was die haar de toegang tot de echtelijke woning ontzegde en dat er zelfs een tussenkomst van de politie is geweest.

Door haar uiteenzetting weerlegt verzoekster echter niet het determinerende gegeven dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot en dat op basis de feiten - ongeacht of alle nuances volledig correct zijn weergegeven - het bestuur in redelijkheid kon beslissen dat er toepassing kon gemaakt worden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.4. In een vierde onderdeel van het middel stelt verzoekster dat het beginsel van de fair-play, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel werden geschonden.

3.1.4.1. In de mate dat verzoekster stelt dat deze beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn daar zij de inhoud van het samenwoningverslag niet kent, kan het volstaan om te verwijzen naar de bespreking van het derde onderdeel van het middel waarbij reeds werd vastgesteld dat verzoekster de inhoud van het samenwoningverslag wel degelijk kent aangezien deze werd weergegeven in de bestreden beslissing. In zoverre verzoekster voorhoudt dat zij niet weet wie het samenwoningverslag heeft opgesteld en dat zij niet betrokken werd bij het opstellen van dit verslag, kan de Raad slechts opmerken dat zij hierdoor geen schending van de door haar aangevoerde beginselen aantoont.

Verzoekster stelt voorts dat zij nog steeds de staat heeft van echtgenote van een Belg met wie zij een duurzame levensgemeenschap wenst op te bouwen. Zij voert aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid hiermee niet afdoende rekening houdt en dat *“geen enkele afweging van elementen gemaakt (werd).”*

Het loutere gegeven dat een vreemdeling gehuwd is met een Belg heeft evenwel niet tot gevolg dat het bestuur geen toepassing zou kunnen maken van de mogelijkheid die voorzien is in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling voorziet immers in de mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat haar echtgenoot haar de toegang tot de echtelijke woning weigerde en dat er zelfs een politionele tussenkomst was zodat in casu in redelijkheid kon besloten worden dat er geen gezinscel en derhalve geen gezamenlijke vestiging meer was. Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing bovendien uit te gaan van de feiten en niet van de beweerde wensen van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen en handelingen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie en geen samenwoning meer is volstaat, zonder dat enige bijkomende afweging vereist is, om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging.

Waar verzoekster verder een schending van de hoorplicht, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, lijkt te willen aan voeren, nu zij verwijst naar het feit dat de bestreden beslissing grotendeels gebaseerd is op de eenzijdige verklaringen van haar echtgenoot, zonder dat zij zich heeft kunnen verdedigen of dat haar standpunt gehoord werd, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name de vaststelling dat verzoekster zich niet vestigt bij haar echtgenoot. Verzoekster diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om haar standpunt ter zake naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737). Er kan trouwens niet ingezien worden welk belang verzoekster heeft bij haar grief daar zij bevestigt dat er geen gezinscel meer is ingevolge huwelijksproblemen en zij bij haar schoonouders is ingetrokken. Verzoekster verduidelijkt nog dat zij niet in de mogelijkheid was om uiteen te zetten dat de verklaringen van haar echtgenoot onjuist zijn, dat zij de echtelijke woning niet verlaten heeft maar dat zij daarentegen buiten gezet werd en dat zij het is geweest die de politie heeft gebeld. Zoals reeds gesteld, is de vraag wie er aan de basis lag van de huwelijksproblemen en hoe er precies een einde kwam aan de gemeenschappelijke vestiging evenwel zonder belang. Het bestuur diende niet te verifiëren wie schuldig was aan de beëindiging van een gezamenlijke vestiging, doch diende slechts te onderzoeken of er nog een gezamenlijke vestiging was.

3.1.4.2. Verzoekster verwijst daarnaast naar artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Verzoekster betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft onderzocht of zij niet onder één van de wettelijk voorziene situaties valt waarin de beëindiging van het recht op verblijf niet van toepassing is. Zij licht toe dat verweerder deze afweging niet heeft gemaakt, noch enige motivering hieromtrent heeft voorzien terwijl hij nochtans verplicht is dit te doen en benadrukt dat zij werkt en dus in haar eigen behoeften kan voorzien.

Er dient te worden opgemerkt dat de motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat een bestuur dient te motiveren waarom het geen gebruik maakt van een uitzonderingsregime, indien het van oordeel is dat de algemene regel van toepassing is. Verzoekster blijft daarnaast ook in gebreke om aan te tonen dat de bepalingen van artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet in casu van toepassing zijn en het bestuur deze bepaling derhalve zou miskend hebben. Verzoekster maakt immers geenszins aannemelijk dat een bijzonder schrijnende situatie rechtvaardigt dat haar verblijfsrecht, ondanks het feit dat zij geen gezinscel meer vormt met haar Belgische echtgenoot, niet beëindigd wordt. Verzoekster wist, of behoorde te weten, dat haar een verblijfsrecht werd toegestaan om haar echtgenoot te vervoegen. Zij toont niet aan dat zij het bestuur, op het ogenblik dat er een einde kwam aan de levensgemeenschap met haar partner, op de hoogte stelde van de omstandigheden waarin dit gebeurde en dat zij voldeed aan de voorwaarden om op een zelfstandige wijze tot een verblijf te worden toegelaten. Het feit dat verzoekster zelf onzorgvuldig optrad, kan zij niet dienstig aanvoeren ten aanzien van het bestuur. Zij maakt met haar beweringen evenmin aannemelijk dat de beslissing van het bestuur kennelijk onredelijk is of dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door verdragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, het verkrijgen van een zelfstandig verblijfsrecht zou hebben bemoeilijkt.

3.1.5. In wat kan beschouwd worden als een vijfde onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip *‘gezamenlijke vestiging’*. Zij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State ter onderbouwing van haar standpunt en benadrukt dat uit het gegeven dat twee personen niet op hetzelfde adres wonen niet kan afgeleid worden dat er geen gezamenlijke vestiging is.

In de bestreden beslissing wordt evenwel niet louter gemotiveerd dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer op hetzelfde adres wonen, doch wordt aangegeven dat dit het gevolg is van huwelijksproblemen en wordt tevens geduid dat haar echtgenoot zelf hiervan melding maakte. Verzoekster maakt met haar theoretische uiteenzetting op geen enkele wijze aannemelijk dat er nog een echtelijke relatie bestaat. In de omstandigheden, zoals die zich in casu voordoen, is het niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

3.1.6. In een laatste onderdeel van haar middel voert verzoekster aan dat de mogelijkheid om het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Europese Unie te beëindigen

in strijd is met de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Zij stelt dat het artikel 13.2 van de richtlijn 2004/38/EG voorziet in welke gevallen het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Europese Unie kan beëindigd worden en dat het ontbreken van een gezamenlijke vestiging in deze bepaling niet voorzien is. Zij besluit dat de Belgische wet dus een geval toevoegt aan wat voorzien is in artikel 13.2 van de richtlijn 2004/38/EG en dat dit strijdig is met deze richtlijn.

In de memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 waarbij artikel 42quater in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/1, 54*) wordt het volgende gesteld:

“Paragraaf 1 somt de gevallen op waarin in principe een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van deze familieleden. Het eerste geval (einde van het verblijf van de burger van de Unie krachtens artikel 42bis, § 1) en het geval waarin er geen gezamenlijke vestiging meer is (4°, in fine) zijn de uitvoering van artikel 14, § 2, van de richtlijn, samen gelezen met artikel 7, § 2. De andere gevallen vloeien voort uit artikel 14, § 2, van de richtlijn, samen gelezen met artikelen 12 en 13. Wat het vierde geval betreft, aangezien artikel 14.2 van de richtlijn verwijst naar de voorwaarden van artikel 7, waar steeds sprake is van het begeleiden of vervoegen van een burger van de Unie, is het verantwoord dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, zoals expliciet voorzien door artikel 13.2 van de richtlijn, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is.”

Verzoekster maakt door louter te stellen dat artikel 13.2 van de richtlijn 2004/38/EG niet expliciet voorziet dat het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Europese Unie niet kan beëindigd worden in het geval dit familielid, dat zelf geen burger van de Unie is, zich niet langer vestigt met een burger van de Unie niet aannemelijk dat deze door de Belgische wetgever voorziene mogelijkheid strijdig is met de voormelde richtlijn. Artikel 13.2 van de richtlijn 2004/38/EG omschrijft immers slechts de situaties waarin de scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het geregistreerd partnerschap niet tot het verlies van het verblijfsrecht kunnen leiden, doch omvat geen limitatieve opsomming van de gevallen waarin een beëindiging van het verblijfsrecht wel mogelijk is. De wetgever heeft bovendien uitdrukkelijk aangegeven dat de in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet voorziene situatie gegrond is op de norm die gesteld is in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG.

Het middel is ongegrond.

3.2. Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.